

Za sebevědomé Tišnovsko, o.s.
IČO: 26635160
Majorova1709
66601 Tišnov

Zastoupené: Mgr. Karolinou Krátkou

Městský úřad Tišnov	Pracoviště:
Č.j.	<i>ovv</i>
Došlo: 17. 08. 2012	Zpracovatel:
Počet listů/příloh: 5	Spisový znak:
Termín vyřízení:	Štart. znak a lhůta:

Krajský úřad JmK
odbor územního plánování a stavebního řádu
Žerotínovo nám. 3/5
601 82 Brno

prostřednictvím

Městského úřadu Tišnov
odbor územního plánování a stavebního řádu
Náměstí Míru 346
666 19 Tišnov

Věc:
Odvolání do rozhodnutí o umístění stavby
„Obchodní a školící centrum Trnec“, Tišnov, ulice
Brněnská, areál pily

Spis. zn.: OÚPSŘ/6876/2012/Ma
Č.j. MUTI 17293/2012

V Tišnově dne 16. 08. 2012

I.

Územním rozhodnutím ze dne 19.7.2012 Spis. zn. **OÚPSŘ/6876/2012/Ma** byl vydán souhlas s umístěním stavby **„Obchodní a školící centrum Trnec“ v Tišnově, ulice Brněnská, areál pily**. Uvedené rozhodnutí bylo odvolateli doručeno veřejnou vyhláškou.

V souladu s ustanovením § 81 an. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a dle ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu v souběhu s ustanovením § 85 odst. 2 písm. c) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, podáváme proti shora citovanému rozhodnutí o umístění stavby

odvolání

Odůvodnění:

Jsme účastníkem řízení jakožto občanské sdružení zřízené podle zvláštních právních předpisů. Jakožto účastník řízení, jemuž se doručuje ediktálně, nám bylo doručeno vyhláškou sejmutím rozhodnutí z veřejně přístupné desky dne 06.08.2012. Naše odvolání je proto podáno oprávněnou osobou a včasné.

II.

Odvolání proti územnímu rozhodnutí podáváme z následujících důvodů:

1. Odvolání se proti nerespektování zákona o ochraně přírody a krajiny

Obec za účasti kraje má přispět podle § 1 až 3 zákona o ochraně přírody a krajiny k udržení a obnově přírodní rovnováhy v krajině a k ochraně rozmanitých forem života. Tento fakt nebyl zohledněn jako základní předpoklad rozvoje lokality, která je charakterizována zástavbou rodinných domů, zahradami a přiléhajícím lučním a lesním společenstvem. Podle § 4 je ochrana ekologické rovnováhy základní povinností vlastníků a uživatelů pozemků spolu s zaštiťující kontrolou orgánů veřejné správy - územního plánování a ochrany přírody. Změna majitele pozemku a projekt výstavby obchodního a školícího centra měli vést ke zvýšené pozornosti a zjišťování vlivů na životní prostředí shora zmíněných orgánů ve smyslu tom, zda bude tento veřejný zájem dodržen. Opakovaně poukazujeme na to, že nebyly zohledněny základní specifické ukazatele ukládající pomocí regulativu x novému vlastníkovi pozemku zlepšení životního prostředí v lokalitě. Pracovník odboru životního prostředí JmK v Brně rovněž přiznal, že mu není znám přesný význam tohoto regulativu (!) a převedl zodpovědnost za jeho naplnění na odbor územního plánování v Tišnově. Prostudováním základního dokumentu EU (EC/DGXI (1997): Position paper on air quality:nitrogen dioxide), z něhož vychází Koncepce imisních limitů pro ČR, zjistíme, že zde není zohledněn vliv NOx sloučenin na vegetaci a ekosystém a „evropský tvůrce“ tohoto dokumentu to vidí jako nedostatek a výzvu ke změně dokumentu. Je tedy jasné, že doporučované limitní studie neřeší tento nepřímý účinek na procesy probíhající v ekosystému. Bylo na mnoha odborných úrovních prokázáno, že NO₂ a NO pocházející mj. z dopravních emisí mají na vegetaci jasný fytotoxický účinek a klíčovou roli při vzniku fotochemických oxidantů, podílejí se na eutrofizaci a acidifikaci prostředí. Změnou rovnováhy živin v důsledku navázání dusíku z prostředí dochází uvnitř rostlin k rozpadu biologických membrán a chloroplastů. Tento dokument uvádí rovněž, že jakákoli změna v depositu dusíku upřednostní v ekosystému nitrofilní druhy rostlin a následně dojde ke změně skladby živočišných druhů. Konkrétně to v této lokalitě znamená převahu těchto nitrofilních a rumištních druhů rostlin - kopřivy dvoudomé, šťovíku kadeřavého, laskavce ohnutého, pýru plazivého, mléče kadeřavého, pcháče osetu, bezu černého a dalších druhů, které následně mohou zásadně snížit kvalitu okolních zahrad, které tvoří podstatnou část lokality i lesa, a významně narušit biodiverzitu lokality (což má související následky jak na přírodu v okolí, tak na kvalitu životní úrovně obyvatel) danou mj. výskytem chráněných a ohrožených druhů rostlin (orchideje střevíčník pantoflíček, vemeník dvoulistý a okrotice bílá, dále modřenec chocholatý, křivatec žlutý) a chráněného zástupce hmyzu kudlanky nábožné. Snížila by se rovněž prostupnost blízkého lesa pro volnočasové aktivity místních obyvatel. Kdyby se orgány státní správy řídily výše zmíněnými § 1 až 4 zákona o ochraně přírody, a § 68 o zlepšování životního prostředí téhož zákona, došly by už v počátku procesu k závěru, že výstavba předkládaného centra s jeho parametry (objemovými i časovými) bude mít nepříznivé dopady jak na ekosystém rodinných zahrad, tak na luční a lesní společenstvo navazující na zmíněný pozemek a rozhodně nezvýší, nýbrž sníží ekologickou stabilitu a druhové bohatství této lokality.

2. Další procesní pochybení

2.1 Autorizace projektové dokumentace

Prohlašujeme, že Ing. Patrik Štancl, který je autorem projektu OŠC Trnec, nemá oprávnění k autorizaci takového projektu a dokládáme to následovně:

Pokud se týká profesního oprávnění, vedl-li projekt ten, jenž je označen na dokumentaci jako generální projektant, je to v rozporu s právem, neboť oprávnění k samostatnému projektování má pouze autorizovaný architekt se všeobecnou působností, autorizovaný architekt, popřípadě autorizovaný inženýr pro pozemní stavby.

Jakkoliv je statik významným profesionálem-specialistou, je právě jen specialistou, jak plyne ostatně z ustanovení § 4 a § 5 v souběhu s ustanovením § 12, § 13, § 17 a § 18 zákona č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě, ve znění pozdějších předpisů, jakož i z navazujících vnitřních řádů obou profesních komor, zejména z Profesního a etického řádu. Byla-li tudíž dokumentace vypracována jako zodpovědnou osobou autorizovaným inženýrem pro statiku a dynamiku staveb, pak – jak sám název oboru napovídá – oprávněn k projektování stavby, a to v podmínkách významně se dotýkajících urbanistické situace **není**.

Pokud následně došlo a zdůrazňujeme, že po termínu územního řízení, které proběhlo 9.5. 2012, k autorizaci projektu jiným architektem, jenž splňuje podmínky autorizace, prohlašujeme toto za další porušení § 12 a 13 zákona o výkonu povolání autoriz. architektů, neboť architekt, který autorizuje projekt, je povinen ho vypracovat od začátku a v čase, který předchází územnímu řízení. Odbor územního plánování a stavebního řádu pochybil, když přijal tuto změnu.

2.2 Náležitosti územního rozhodnutí

Pokud se týče územního rozhodnutí samého, je zcela nepřehledné, zaměňuje účastníky řízení s dotčenými správními orgány, bez koordinace přejímá nejen stanoviska dotčených správních orgánů (což je samo o sobě nesprávné!), ale dokonce i vyjádření vlastníků a správců sítí, kteří však jsou účastníky řízení. Z jejich vyjádření pak do podmínek výroku rozhodnutí zahrnuje všeobecná (a nesmyslná) prohlášení typu, že správce sítě za cosi odpovídá či neodpovídá. Za zvláště pikantní nutno považovat sdělení [například na str. 9 rozhodnutí v podmínce 16 písm. c], v němž se stavební úřad ve výroku rozhodnutí v podmínkách umístění stavby odkazuje z vyjádření soukromé firmy jakožto účastníka řízení na konkrétní osobu, její telefonní číslo a e-mail (znamená to, že v případě, že pan Růžička odejde z firmy, bude nutno provést změnu územního rozhodnutí?!) – obdobně v podmínce 14 písm. d) a j). Stavební úřad ve svém rozhodnutí zcela rezignoval na povinnost, kterou mu ukládá správní řád a stavební zákon, to jest **koordinovat veřejné a soukromé zájmy**, stanovit závazné (to jest konkrétně formulované a vymahatelné) podmínky.

Prakticky všechny body výroku obsahují obdobná nesmyslná sdělení, resp. pokyny pro provádění stavby, **kteří však stanovuje až stavební povolení, nikoliv územní rozhodnutí**. Uvedeným územním rozhodnutím učinil stavební úřad stavební řízení z podstatné části zcela zbytečným (už nyní víme, jakým šoupátkem osadit technická vedení, ale zásadní posouzení procesu výstavby, (to jest zásady organizace výstavby posuzované z hlediska dopadů na vnější prostředí) rozhodnutí postrádá!

Rozhodnutí obsahuje rovněž nespécifikovanou povinnost dodržovat některé vyjmenované zákony, resp. některé (obsahově rovněž nespécifikované) technické normy. Nelze ukládat povinnost pouhým odkazem na číslem označený zákon; pokud by platila tato možnost (to jest, že je stavebník povinen dodržet určitý zákon), pak musí zároveň platit, že existují případy, kdy není nutno tento zákon dodržet, resp. že taková podmínka obecně platí pro všechny jmenovitě neuvedené zákony, což je zjevně v rozporu s ústavní zásadou vázanosti zákony (mimo jiné i shora citovaným zákonem o výkonu povolání, jehož dodržení je povinen stavební úřad přezkoumat a ověřit).

Postup stavebního úřadu je v rozporu se základními zásadami veřejné správy jakožto služby veřejnosti a dobré správy, jak je definuje § 2 až 8 správního řádu a jak je koneckonců doplňuje ustanovení § 4 stavebního zákona. V případě stanovení podmínek pro umístění stavby je stavební úřad (v součinnosti s ostatními dotčenými stavebními) úřady, jakož i dotčenými orgány státní správy) povinen posoudit celkové poměry v širším území, jak mu to ukládá ustanovení § 90 stavebního zákona. Stavební úřad v takovém případě požádá dotčený stavební úřad o sdělení

podmínek a náležitostí, které zahrne následně do svého rozhodnutí – jak mu ostatně ukládá obecně ustanovení § 8 SŘ: „(1) Správní orgány dbají vzájemného souladu všech postupů, které probíhají současně a souvisejí s týmiž právy nebo povinnostmi dotčené osoby. Na to, že současně probíhá více takových postupů u různých správních orgánů nebo u jiných orgánů veřejné moci, je dotčená osoba povinna správní orgány bezodkladně upozornit. (2) **Správní orgány vzájemně spolupracují v zájmu dobré správy.**“ Jak plyne z judikatury, výkon veřejné moci je veden základními zásadami, uvedenými v řadě právních předpisů, specificky pak pro správní řízení v ustanoveních § 2 až 8 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů; jedná se především o ustanovení § 2 odst. 2 a 3, § 3, § 4 odst. 2 až 4, § 7 odst. 1 a § 8:

§ 2: (3) Správní orgán **šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká** (dále jen „dotčené osoby“), a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu.(4) Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo **v souladu s veřejným zájmem** a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

§ 3: Nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán **tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti**, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

§ 4: (1) Veřejná správa je službou veřejnosti. ... (4) Správní orgán **umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy.**

§ 5: Pokud to povaha projednávané věci umožňuje, pokusí se správní orgán o **smírné odstranění rozporů, které brání řádnému projednání a rozhodnutí dané věci.**

§ 6: (1) Správní orgán vyřizuje věci **bez zbytečných průtahů.** Nečiní-li správní orgán úkony v zákonem stanovené lhůtě nebo ve lhůtě přiměřené, není-li zákonná lhůta stanovena, použije se ke zjednání nápravy ustanovení o ochraně před nečinností (§ 80). (2) Správní orgán **postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady**, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje.

§ 7: (1) Dotčené osoby mají při uplatňování svých procesních práv **rovné postavení.** Správní orgán postupuje vůči dotčeným osobám **nestranně** a vyžaduje od všech dotčených osob plnění jejich procesních povinností rovnou měrou. (2) Tam, kde by rovnost dotčených osob mohla být ohrožena, správní orgán učiní opatření potřebná k jejímu zajištění.“

Princip dobré správy má tudíž podstatně širší základ a dosah, jak ostatně výslovně uvádí například rozsudek NSS 1 As 30/2008-49 a jím citovaný nález ÚS: „Pokud /.../ správní orgány ve správním řízení pouze důsledně vyžadují plnění povinností ze strany občanů, a nedbají přitom o ochranu jejich zájmů, je výrazem tohoto postupu přepjatý formalismus, jehož důsledkem je **sofistikované zdůvodňování zjevné nespravedlnosti** (srov. k tomu přiměřeně nález ÚS sp. zn. III. ÚS 188/04 ze dne 29. 9. 2004, Sb. n. u. ÚS, sv. 34, str. 393). /.../ Jednou ze základních zásad správního řízení je zásada, zakotvená v rozhodné době ustanovením § 3 odst. 3 starého správního řádu, dle níž je každý správní orgán povinen zabývat se předmětnou věcí svědomitě a odpovědně a použít nejhodnějších prostředků, které vedou ke správnému vyřízení věci, bez zbytečného zatěžování uživatelů veřejné správy. Pokud se hovoří o nejhodnějších prostředcích k vyřízení věci, mají se tím samozřejmě na mysli prostředky nejhodnější pro **uživatele veřejné správy**, nikoliv pro správní orgán. Nový správní řád obsahuje tento princip v § 4 odst. 1 a § 8, dle nichž je **veřejná správa službou veřejnosti**, správní orgány jsou povinny koordinovat své postupy a spolupracovat v zájmu naplnění požadavků dobré správy. Nejvyšší správní soud má za to, že uvedená ustanovení odrážejí principy dobré správy, které jsou aplikovatelné jednak v horizontální rovině mezi vykonavateli veřejné správy, jednak ve vertikálním vztahu mezi veřejnou správou a jejími adresáty. Jak k tomu shodně uvádí právní doktrína, „[o]ptimální a efektivní koordinace správních činností mezi správními orgány navzájem může být dobrou správou jen tehdy, pokud vede k posílení ochrany adresátů veřejné správy, jejich práv a oprávněných zájmů. Naopak dobrá správa ve vztahu k adresátům veřejné správy není myslitelná bez toho, že by správní orgány mezi sebou navzájem účinně kooperovaly.“ (Langášek, T. Principy dobré správy po přijetí nového správního řádu. Správní právo č. 4-5/2008, str. 245). /.../ Pokud je tato situace nahlížena v rovině ústavního práva, lze v souladu s judikaturou Ústavního soudu konstatovat, že výše popsaným úředním postupem došlo k zásahu do práva na řádný a spravedlivý proces, jehož součástí je také právo na trvání procesu až do jeho ukončení zákonem předpokládaným způsobem (srov. k tomu nález ÚS ze dne 25. 9. 1997, sp. zn. IV. ÚS 114/96, Sb. n. u. sv. 9, č. 114, str. 71 a násl., na str.

75). /.../ Jak Nejvyšší správní soud opakovaně ve své judikatuře uvedl, základním předpokladem efektivního správního řízení je vzájemná součinnost a spolupráce správních orgánů a účastníků řízení. Právě ve smyslu tohoto základního principu je nutno vidět a hodnotit konkrétní počínání účastníků řízení. Rovněž v tomto směru je nutno spatřovat praktické naplnění smluvního pojetí státu, představujícího konsensuální odraz přesvědčení občanů o nutnosti existence této instituce k ochraně základních práv a svobod (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12. 5. 2008, č. j. 5 As 44/2007 - 93). Ve svých důsledcích by proto bylo porušením ústavního pořádku (čl. 1 odst. 1 Ústavy), pakliže by v praxi byl připuštěn postih právnických a fyzických osob za nedodržení určité zákonné povinnosti, které bylo přitom způsobeno právě orgány veřejné moci (ať již jejich aktivní činností, nebo naopak nečinností)“ .

Jak řečeno, výkon státní správy musí dbát – a to i v případě, je-li mu subjektivně účastník řízení nesympatický a má-li k jeho konání subjektivně výhrady – takových postupů, které vedou ke **zjištění skutečného stavu věcí**. Zvláště ve vyhocených případech je povinen důsledně a kvalifikovaně aplikovat a vykládat zákony, jakož i podzákoné právní předpisy, jimiž se v rozhodování řídí, což se v tomto případě nestalo. Tuto svoji roli stavební úřad naprosto nezvládl! I z tohoto pohledu by tedy jiný postup byl v rozporu se základními interpretačními zásadami, opakovaně vyjádřenými v nálezech Ústavního soudu a judikátech NSS, například publikovaným pod č. 360 ve sv. 10/2004 – II. ročník Sbírký rozhodnutí NSS (str. 933 an.), vydaný podle rozsudku NSS ze dne 13. 5. 2004 pod č.j. 1 As 9/2003-90 (byť v jiné správní věci, nicméně inspirativně): „II. V souladu s principem právní jistoty má každý adresát právní normy právo očekávat, že řešení, která zákonodárce zvolí, jsou racionální a směřují k funkčnímu uspořádání společenských vztahů, a nikoliv naopak. Jestliže zákonodárce z různých důvodů zvolí řešení jiné, musí je tím spíše přesně, jasně, určitě a srozumitelně vyjádřit v právních předpisech, jimiž jsou právní normy komunikovány svým adresátům. Neučiní-li tak, je zcela na místě dát přednost takovému výkladu, který je rozumný a odpovídá přirozenému smyslu pro spravedlnost. III. Právní řád České republiky tvoří jednotný celek, jehož jednotlivé části jsou spolu ve vzájemných systémových souvislostech. Konkrétní pravidlo chování proto bývá vyjádřeno často nikoliv v jediném předpise, ale v několika předpisech, případně neposkytuje-li jeden právní předpis jednoznačnou odpověď na určitou právní otázku, je nezbytné vyložit ji v systémových souvislostech s předpisy ostatními tak, aby tato otázka byla spravedlivě a rozumně zodpovězena.“ Tedy jinak řečeno: pro posouzení věci a výklad platného práva nutno vycházet nejen z textu předpisu samého, nýbrž i z uznávaných právních zásad, jimiž se aplikace právních norem řídí. Výsledkem musí být především **předvídatelná správní rozhodnutí**, jejichž základem je buď nesporná právní úprava, nebo taková její aplikace, která toto širší právní okolí interpretuje v systémových souvislostech.

Závěr

S přihlédnutím k výše uvedeným skutečnostem, zejména ke zmatečnosti a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o umístění stavby navrhuji, aby napadené rozhodnutí bylo

zrušeno

a věc vrácena k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal.

v Tišnově 16. srpna 2012

Za sebevědomé Tišnovsko, o.s.
Mgr. Karolina Krátká
členka rady sdružení

Za sebevědomé Tišnovsko
Majorova 1709, 666 01 Tišnov
IČO 266 35 160

